

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY IX. GIRONA, X D'OCTUBRE DE M.CM.XVIII. NVM. XCI

Parlem de música?

IV

FILOSOFIES MUSICALS

UEDÁREM en l'antecedent article que avui esbrinarem si la música és una ciència o una art i aixís cal definir o buscar.

Què és ciència?

Què és art?

Segons el diccionari de l'Acadèmia: «CIENCIA (que ve del llatí *sciens* que vol dir instruït, hàbil), és el coneixement cert de les coses per sos principis i causes; és, un cos de doctrina metòdicament format i ordenat que constitueix un ram particular del saber humà; és, el saber, la erudició... etc.».

«ART (*ars*, virtut, força, disposició i indústria per a fer quelcom); és, tot lo que's fa per indústria i habilitat de l'home i en aquest sentit es contraposa a naturalesa; és, l'acte mitjansant el qui, valguent-se de la matèria o de coses visibles imita o expressa l'home lo immaterial o invisible i crea copiant o fantasejant; és, el conjunt de preceptes i regles necessàries per a fer bé quelcom».

Aixís l'Acadèmia.

GENERAL
SERVEI
Biblioteca Pública
de GIRONA

Quan a Filosofia estudiavem el tractat de *Lógica aplicada o especial* distingiem cinc hàbits o virtuts intel·lectuals segons les cinc maneres per les quines la raó humana assoleix lo ver: i són: *Intel·ligencia, sabiduria, ciencia, prudencia i art.*

Aquí ens fixarem sols en les definicions que donàvem a la tercera i quinta virtut o hàbit intel·lectuals, *ciencia i art*, que fan a nostre cas.

Segons la Filosofia definim la CIENCIA: *Cognitio certa et evidens rerum per causas inferiores*, i explicant aquesta definició, que vol dir tot: «Coneixement cert i evident de les coses per causes inferiors», se'ns deia que pot pendre la denominació de *ciencia* tot coneixement sobre algun objecte més o menys universal, adquirit per una vera i genuïna demostració.

ART segons la mateixa Filosofia el definim: *Facilitas quædam studio et usu comparata, qua intellectus perficitur ad dirigenda et exequenda opera externa*; o sia: *Certa facilitat adquirida per l'estudi i us, per la que l'enteniment és conduït o es perfecciona a dirigir i executar obres externes.*

L'art, doncs, mira les obres de l'home en quan es produeixen exteriorment i s'apliquen a matèria exterior, per això els escolàstics el definien també *recta ratio factibilium*.

La ciència es pot pendre en dos sentits. En sentit estret, *stricté*; i en sentit ample, *laté*:

En sentit estret l'expressa la primera definició que hem transcrit de la Acadèmia; això és: «el coneixement cert de les coses per sos principis i causes» i també la descripció filosòfica: «Coneixement adquirit per una vera i genuïna demostració». En aquestes dues definicions la ciència ve a ser el coneixement adquirit per demostració provinent de primers principis o veritat immediatament evidents percebudes, per l'enteniment tantost li són ofertes o presentades.

La facilitat de percebre i veure clars aquests primers principis és lo que diem *intel·ligencia*. Les deduccions adquirides de la percepció d'aquestes veritats, immediatament evidents a nostre intel·lecte, són lo que constitueix la *ciencia* en sentit estret, *stricte*.

El sentit ample de *ciencia (lato senso)* és aquell que hem dit escau millor

al sentit de la paraula *sciens* (que vol dir instruit, hàbil) i que l'Acadèmia expressa en sa segona definició quan diu «ciència és un cos de doctrina metòdicament format i ordenat que constitueix un ram particular del saber humà».

Exposats aquests dos sentits *estret* i *ample* de la paraula *ciencia* cal preguntar si la música pot nomenar-se *ciencia*?

Jo crec que no's pot dir *ciencia* en el sentit *estricte* de la paraula, ni fins si s'hi vol fer entrar la cooperació dels números o matemàtiques en la formació dels sons musicals i coneixement de les vibracions de que's componen, que més aviat són conseqüència d'experiències pràctiques que no de principis intuïtius.

A mon jaí la música pot nomenar se *ciencia* en sentit *ample* (*lato sensu*) per quant, l'estudi i coneixements de l'harmonia, contrapunt, fuga, melodia, instrumentació, estètica musicals etc., estan explicats en cursos i volums de doctrina, metòdicament exposats i ordenats que constitueix, en quiscú d'ells, un ram particular del saber humà.

* * *

Les arts es divideixen en a) *científiques* o *no científiques*; b) *mecàniques* i c) *lliberals*.

Les arts lliberals s'anomenen per lo regular *belles arts*. Aquestes, segons uns, no són més que la *imitació de la naturalesa*; segons altres sols creuen artístic lo que expressa un *produit de la fantasia*.

De les arts lliberals o *belles arts* unes tenen relació amb l'*espai* i són arts en estat de repós; arquitectura, escultura, pintura.

Altres tenen relació amb el *temps* i són arts en estat de moviment; música, poesia, dansa.

Uns sols n'admeten quatre de *belles arts* *escultura, pintura, arquitectura, música*. Altres anyadeixen a aquestes la *retòrica* i la *mímica*. Segons altres les *belles arts* són l'*eloqüència, música, poesia, escultura, art de pintar i arquitectura*.

Cal considerar en elles sa *essencia*, son *fi*, ses *lleis*. *Essencia de l'art* és certa forma per la que en un determinat objecte s'expressa sa formosor ideal i absoluta.

Fi de l'art és el que representa i expressa la formosor moral i ideal per mitjà de la formosor física, com si les formes i formosors físiques i corpò-

ries fossin com simbòliques figures de les que's serveix l'art per a manifestar i representar la formosor moral i ideal.

La llei suprema de l'art és la deguda expressió de bellesa moral i ideal; serà més perfecte l'art quan més expressarà la bellesa moral en la matèria i per les formes corpòries i físiques.

Jo crec que la música entra de ple en la denominació d'Art.

No deixa de tenir cabuda dins de les arts *científiques*, com hem vist en les qualitats de ciència *in sensu lato*; i és art, segons el text de la definició que hem donat. És la força, virtut, disposició, indústria del home qui la produeix; ella crea copiant la natura i fantasejant; contribueixen a sa composició un conjunt de regles i preceptes necessàries per a que sigui ben pensada i executada.

Es produïda la música per aquella certa facilitat adquirida per l'estudi i ús amb que l'enteniment és conduït a dirigir i fer executar sons externs. Aquests, ben produïts, també són efecte d'una execució mecànica artísticament presentada o donada.

Es, doncs, la música *ciència*, i és *art* no sols *científica*, sinó fins *mecànica* en el sentit de bona execució en el mecanisme de l'instrument o veu que produeix els sons, i sobre tot és *art lliberal* i la més divina d'entre elles, si bé entre les *belles arts* humanes ocupi el segon lloc segons vol Goschler quan diu: «el rang més enlairat en la gerarquia de les arts perteneix a la poesia perquè mentres en l'escultura i pintura, i fins la música, la idea es revela i percebeix per mitjans purament materials, en la poesia el mitjà mateix de l'expressió ve a ser quasibé exclusivament espiritual: aquest mitjà és la paraula viventa. Al temps que la música sols fa sensibles les impresions, i les arts plàstiques no poden realitzar més que formes, la poesia junta el ritme musical i l'harmonia a les formes fixes de les arts plàstiques. La idea brilla aquí amb la paraula viventa; el poeta, amo de les dificultats tècniques, i no tenint que lluitar amb la matèria, deu en canvi treure la matèria del fons mateix de sa imaginació».

Dirà lo que voldrà Goschler per a lloar la poesia, com a la *bella art* humana més preuada dels homes; jo no oblidó mai l'idea que va expressar Chateaubriant quan digué «*el cant ens vé dels angels i el manantial dels concerts té sa residència dins del cel*». La música és el *diví art*.

MIQUEL RUÉ, PVRE.

De la vinguda de Mns. Ragonesi

FESTES D'ART

GIRONA ha albergat de pocs dies ençà, com saben els nostres lectors, a l'il·lustre senyor Arquebisbe de Mira i Nunci de la Santitat de Benet, Papa XV, a Espanya Mns. Ragonesi. Vingué a nostra ciutat després d'assistir a les grans festes mercedàries de Barcelona ont culminà el bon seny pietós del poble i es feu de la pietat el ritme constant de la vida; i hem d'esperar, en bona fe, que no fou menys agradosa al nostre visitant il·lustre aquesta pacífica i solemne afirmació de religiositat que trobà en la quietud de la ciutat nostra, que aquell magne cantàbil fidel que omplenà els dies senyalats de Barcelona, allargant-se el seu ressò per tota la terra catalana, com un oreig ventador de les arideses de la vida.

A l'arribada del il·lustre Pastor s'hi trobaren totes les magistratures de la ciutat que li tributaren sos homenatges.

La nostra esplèndida Seu obrí ses portes al nou arribat i el *Tedeum* de Perosi, cantat per la capella del Mestre Rué, omplenà els àmbits d'un sentit universal de festa i de reverència envers el Gran Príncep de l'Església que ens visitava.

A la mateixa nit de l'arribada, davant del Palau Bisbat, cantava la *Secció Orfeònica* les notes inspirades d'En Morera i En Millet, que ressonaven singularment en la quietud de la ciutat alta i solitària. Sota el mestratge d'En Baró cantaren els orfeonistes: *L'himne a la Senyera*, Millet; *Nadalença*, Millet; *Empordà*, d'En Morera i un selectíssim motet de Bach.

Aquesta vinguda del Sr. Nunci ha donat lloc a una de les més serioses i dignes manifestacions musicals en la nostra ciutat: sigui dit això, entre parèntesis. En tots els públics homenatges disposats en honor de Mns. Ragonesi, així com en les grans festes de pietat que s'han celebrat també amb ocasió de la seva vinguda, la Comissió encarregada dels programes ha obrat amb un seny musical de primer ordre, informada d'un bon gust digne de tota lloa i que nosaltres, zeladors com som de la bona música, alabem de tot cor i voldríem que tingués imitadors sempre que s'ho portin les circumstàncies.

El diumenge, dia 29, celebrà el Sr. Nunci de Pontifical en la Seu, ministrat per diversos senyors capitulars i amb assistència de totes les autoritats.

El Pontifical, que dintre el marc singularíssim del nostre primer temple sempre és a nostres ulls imposant i magestuós, adquirí el dia 29 amb el concurs d'aquest tresor nostre que es diu *Orfeó Catalunya*, de Cassà de la Selva, caràcters i moments inefables.

La gran orga de veus dels chor euclà amb un caient angèlic, les parts polifòniques de la Missa de Victòria *O quam gloriosum est regnum*, sense que en una d'elles, tantsols, derivés, poc ni molt, la clàssica justesa del *Orfeó* que, a parer nostre, és la massa ideal de cantors en el temple, per l'esperit i l'escola amb que canten, per les inflexions devotes (que ho són tot en ordre a l'èxit) i per aquella afinació perdurable com el breç de la mar, que és una de les distintives del chor de Mn. García. Especial advertiment mereix també el *Credo* de la Missa del Papa Marcel, executat per l'*Orfeó, pro more suo*.

En el temps de l'ofertori les líriques posades del *Al·leluia Psaelite*, cabriolejaven per els àmbits de la Seu, amb devassall de veus blanques, com un acord de campanetes de plata, finalitzant el Pontifical amb els robustos accents de *Al cel blau*, cantat amplament i bella, sota el gest dominador, definitiu de Mn. Gabriel García.

Altra de les magnes manifestacions musicals tingué lloc a la tarda d'aquest mateix dia 29, a l'Església de Sant Pere del Galligans, recoberta amb les belles draperies que pèngen de la Seu en els dies de gran festa i adornada amb el ric tapís de Sant Jordi, cada dia més estimable.

El nostre Seminari dedicà en aquest temple una vetllada literàrio-musical al Sr. Nunci, resultant l'acte molt brillant i concorregut.

La part literària de la festa anà molt bé, molt ben seleccionada endemés, però el *clou* de l'acte foren les cantades de l'*Orfeó*, totes a l'altura de sos prestigis i talents, i la intervenció sel·lectíssima del quintet *Emporium* i altres professors en la execució de les *Benaventurances*.

El caient musical de la nostra revista ens hi farà complaure una mica en la exposició del programa que seguiren l'*Orfeó* i les parts qui executaren la música de les *Benaventurances*, per donar a nostres llegidors la síntesi més perfecta de l'aconteixement.

El primer número musical fou el *Cant de la Senyera* del Mestre Millet, himne sever i majestuós, cançó feta poeta pels cantaires de la Pàtria. L'*Orfeó* de Cassà amb una sensibilitat germana del màxim *Orfeó Català*, entonà l'himne amb abrivaents memorables: el gran vol dels chors, com l'esclat triomfal d'una immensa orgue tubular, fereix dolçament l'entranya viva i el delit de la cançó prèn al qui escolta: és la obsessió del goig. L'*Orfeó* feu una veritable creació d'aquest número del programa. Les inflexions de veu convingudes de totes les parts, establiren el màxim de l'elegància en l'execució. Sorollosos aplaudiments rubricaren l'acert dels artistes cassanencs.

La cançó sentimental i tant netament catalana del mestre Sancho Marraco, *Montanyes Regalades*, tingué que bisar-se a precés repetits. La música emotiva d'aquesta balada de mnutanya, brollava dels llavis dels cantaires talment que de les altes fonts gemades. Poques vegades s'escolta millor i amb una tant rica palpitació de sentiment, la veu amada de la terra.

També tingué que bisar-se la planyenta cançó del Nord *Negra Sombra*, de Montes, que juntament amb la melodia *El fill de Don Gallardó*, precediren l'execució a gran impuls de l'immortal obra de Cèsar Franck, *Les Benaventurances*. En un acord arxisuperior respongueren tots els diversos elements musicals cridats a l'execució. El *sol en tenor* del pròleg de la 1.ª Benaventurança i el *chor* que segueix foren el digne portal per ont vingueren més tard interpretacions tant fidels i inspirades com les dels chors d'*Angels* i d'*homes*, el *diàleg* entre els dos chors i el *chor final*, meravella de inspiració, summum de sentiments i de bellesa. L'*Orfeó* s'engrandí en aquest obra, que d'avui en avant l'escoltarem amb una emoció més desperta que mai.

En els papers de solistes figuraren els senyors Cortacans i Vilallonga, i les senyorettes L. Figueras i C. Compte que executaren en el piano i harmònim, respectivament. Tota lloança escrita per l'*Orfeó*, ha de pervenir també an aquests en la mateixa proporció de mèrit.

La vetllada de Sant Pere fou, doncs, un veritable aconteixement musical, una revelació esplèndida de la música de la terra i del geni universal.

El Sr. Bisbe, amb eloqüents i vibrantes paraules feu un calurós el·logi de l'*Orfeó*, diguent que se'n sentia joiós de comptar en la seva diocesi amb una entitat coral de tanta valua.

Remercià al Seminari l'esplèndida organització de la festa i es mostrà agraït d'aquest obsequi que tots plegats han volgut retrer a l'Em. Sr. Nunci.

Desitjà per l'*Orfeó* nous triomfs en la seva actuació i clogué dient que ell no oferia a l'*Orfeó* una llaçada ni un diploma, però que li adressava en son interior un pregon homenatge d'agraïment.

Una sorollosa ovació coronà les darreres paraules del nostre Sr. Bisbe, quin parlament fou justíssim i eloqüent com tots els que havem oït de sos llavis.

SCHERZANDO sent un goig molt gran de poguer ressenyar com a cosa resolta dintre la ciutat aquestes esplèndides manifestacions musicals, ornament de qui les organitza i dels que les realitzen.

El Nunci de S. S. ha marxat, certament, ben complagut dels nostres obsequis.

Nosaltres guardarem de la seva vinguda el record afectuós d'aquests actes memorables que li foren tributats, endemés del molt simpàtic record personal que ha deixat entre nosaltres l'il·lustre Arquebisbe de Mira i Ministre de la Santetat de Benet XV a la Cort d'Espanya.

LL. G. P.

Correspondència

BARCELONA. De retorn per les més importants capitals del Nord d'Espanya, se trova entre nosaltres l'eminent tenor En Tito Schipa.

Properament arribaran els cel·lebrats artistes Genoveva Via, P. Vitale, Campaña, Lahowska qui junts amb el notable mestre Vitale i Tito Schipa, formaran part de la companyia que actuarà en la propera temporada en el Gran Teatre del Liceu.

L'empresa Mestres, ha disposat ja els assaigs parcials de les obres noves que han de posar-se en escena, proposant-se que la temporada del nostre primer teatre, sigui una vera manifestació d'Art amb tota sa esplendidesa.

OLOI. Per a la segona quinzena d'aquest mes, s'anuncia un *recital* d'e violí que donarà a l'Orfeó Popular el violinista En Rafel Serra, a qui acompanyarà al piano mossèn Farró. Integrarà el programa les Sonates de Grieg, Lelkel i Varrachini.

—Ha tingut lloc l'inauguració de la Schola Municipal de música. El número de matriculats és de 80, repartits en les diverses assignatures.

SANTA COLOMA DE FARNÉS. *Círcol Colombl.* La notable orquestra «Els Fatxendes» de Sabadell ha donat, amb acert remarcable, els concerts que amb motiu de la festa major organitzà aquesta Societat. Heus aquí el programa de les obres executades:

Dia 24.—«Oberón», Weber; «La Verbena de la Paloma», Bretón; «Minuett» (de corda), Bolzoni; «Rapsodia Húngara núm. 6», Litz; «La Arlesienne», Bizet i «Gavota Intimitat» (sextet), Manen.

Dia 25.—«Bohème», Puccini; «Mestres Cantors», Wagner; «Bella Galatea», Supper; «Minuett» (en r e) corda, Mozart; «Golondrinas», Usandizaga i «Marcha Rusa», Frosti.

Dia 26.—«Tosca», Puccini; «Rapsodia Húngara núm. 2», Litz; «Moros y Cristians», Serrano; «Maritana», Vellà ce; «Pavana de Santoya», Meendelsohn i «Meditación», Albéniz.

L'orquestra «Els Fatxendes» donà a totes les obres executades una perfecta interpretació, acreditant una vegada més llur prestigi artístic.

—*Ateneu Popular.* Aquesta societat que tan es preocupa del moviment cultural, organitzà pels dies 24, 25 i 26, una sèrie de concerts confiant els programes a la celebrada orquestra «La Principal» d'aquesta vila. Les obres executades foren:

Dia 24.—«Rapsodia Húngara núm. 2», Litz; «Molinos de Viento», Luna. Concert de violoncel·lo, Saint-Saens; «La Generala», Vives i «Wals», Molins.

Dia 25.—«La Duquesa del Tabarín», L. Bard; «El Carro del Sol», Serrano; «Rigoletto», (fantasia violí), Alard; «Aires Andaluces», Lucena i Wals, Worsley.

Dia 26.—«El Asombro de Damasco», Serrano; «Minuett» (corda sola), Bolzoni; «La Arlesienne», Bizet i «Wals», Ayats.

PALAMÓS *Teatre Carmen*. El notabilíssim violinista En Josep Munner, ha donat un interesant recital de violí que constituí per aquesta vila una verdadera solemnitat artística d'inesborrable record. Executà amb una pulcritud remarcable un programa que per la seva importància transcrivim:

«Sonata op. 12», Beethoven; «Rapsodia Húngara», Hauser; «Souvenir de Leonard», Munner.

Indiscutiblement és avui en Munner un dels primers violinistes espanyols, car a les seves excepcionals condicions de bon executant, l'adorna una escola purista i aixís el vegem interpretar als clàssics amb tota la personalitat dels virtuoses. Fou ovacionat amb entusiasme. Cooperà a l'èxit del concert, la soprán Maria P. Boy, artista de facultats envejables, que a sa ben timbrada veu, posseix una escola perfectíssima que li fa augurar un avenir brillantíssim. L'artista, feu honor a sa professora Na Lluïsa Pierrick, distingida mestra de cant, quins èxits al gran Teatre del Liceu amb l'estrena de «Gala Placidia», «Werther» i altres obres recordaran sempre els amants del gènere operístic.

El pianista Moltó, acompanyà als artistes amb molta cura, siguent sa tasca justament elogiada.

LA BISBAL. *Orfeó Empòrium*. El dia 22 del prop mes passat, tingué lloc un concert en el que hi prengueren part la soprán Maria P. Boy, el violinista Munner, el pianista Moltó i l'Orfeó Empòrium. Heus aquí el programa de les obres executades.

Primera part.—«La Noia d'Empordà», F. Vives; «Els Fadrins de Sant Boi», i «La Nina i el Moliner», A. Pérez Moya; «Caligaverunt», T. Ll. de Vittoria i «A sol batent», per l'Orfeó Empòrium.

Segona part.—«Sonata op. 8», Allegro con brio, Allegretto quasi andantino, Allegro molto vivace, Greig; «Romança en Fa», Beethoven; «Aires Bohemios», Sarasate; «Preludio y Allegro», Pugnani-Kreisler. Violí i piano.

Tercera part.—«La Tosca» (Vissi d'arte), Puccini; «La Gioconda (Suicidio), Ponchielli; «Alceste» (Fata divinata), Gluck; «L'Ebreja» (Ei de venir), Halevy; «Aida» (Ritorna vincitor), Verdi. Cant i piano.

No cal dir que l'èxit fou grandíós com aixís era d'esperar car, els artistes que hi cooperaren, era garantia per en assolir un triomf.

VICH.—*Orfeó Vigatà*. Amb motiu de la vinguda an aquesta ciutat del Nunci de Sa Santetat Benet XV, l'Orfeó Vigatà del Conservatori, a les nou del vespre del prop-passat diumenge dia 6 del corrent, celebrà un concert en el Palau Episcopal,

executant-se el «Cant de la Senyera», J. B. Espadaler; «El dimoni esquat», Cume-llas i Ribó; «Sota de l'olm», Morera; «Jo en tu espero», Bach; «Jesús que sou ma vida», Bach; «Els Segadors», Morató. Varen bisar-se la primera i quarta, tenint de cantar-se tres vegades la segona i tercera. Per finalitzar el concert, se feu sentir el sempre aplaudit «Himne a la primavera», per a chors i orquestra, lletra del canonge Dr. Jaume Collell i música del Mestre-Director de l'Orfeó En Benet Morató Maynou, quina obra agradà molt a dit senyor, quedant molt agraït d'aquesta entitat choral per haver-li tingut l'atenció de fer-li sentir els seus harmoniosos cants.

Noticiari

Tal com anunciàrem, ha donat l'audició de sardanes la llorejada cobla «Montgrins» de Torroella, amb un programa d'obres d'En Morera, Serra, Vallespí, Viladevall i Bou. La interpretació donada a llurs composicions fou excelent, posant de manifest una vegada més el just reïm llegítimament conquerit.

Amb l'última audició de que'ns ocupem, hauran visitat nostra ciutat durant aquesta temporada d'estiu, les orquestres: «Les Principals» de La Bisbal, Perelada, Palafrugell, Santa Coloma de Farnés i Cassà de la Selva; «Montgrins», «La Selvata», «Pep» de Figueres i «Rossinyols» de Castelló d'Empúries.

Entre els partidaris d'unes i altres orquestres ha donat lloc a vius discussions, comentant la tasca artística a gust, naturalment, dels comentaristes.

Nosaltres no hem pas de recullir la sèrie de ridiculeses que pronunciades per persones que volen passar per cultes, hem hagut de sentir, com tampoc hem de deixar passar sens una protesta pietosa la confecció d'alguns programes reveladors d'un mal gust imperdonable que durant aquesta temporada s'han executat; mes sí direm, fent justícia a les agrupacions orquestrals anomenades, que en totes elles hi hem observat una dignitat professional guiada pel fi lloable de solidaritzar son prestigi conquerit per l'estudi, arma poderosa de la que n'han fet bandera les nostres cobles empordaneses.

✱ L'empresari Sr. Rodés que té al seu càrrec l'explotació del nostre primer coliseu, anuncia en la premsa local el seu pla a desenrotllar durant l'any teatral que comença en el corrent mes d'Octubre i finalitzarà el dia 30 de Juny del vinent any.

Nosaltres vetllant per la serietat del teatre municipal, dedicarem preferent atenció a la tasca del senyor Rodés, elogiant-la de complir-se tots els compromisos contrets amb l'Ajuntament, no oblidant aquelles obligacions que es deriven del contracte, no solament d'ordre artístic, sí que també en el que d'administratiu es refereix. De complir-ho—repetim—compti amb la nostra cooperació; mes també li fem avinent que estem disposats a parlar molt clar si en un qualsevol dels punts, quedessin incumplimentats sos deures en *tot allò* que com a empresari pugui afectar-li, car volem que l'actuació del senyor Rodés s'ajusti per complert a lo que determinen les lleis vigents i a sos compromisos contrets amb l'opinió.

● S'ha separat de l'Associació Espanyola de Compositors de Música el mestre J. Serrano, segons ens comunica en circular que hem rebut.